Дата прийняття:	04/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	04/06/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF FARRUGIA v. MALTA *(Application no. 63041/13)*
Зміст:	Законом III від 2002 року парламентом Республіки Мальта було регламентовано надання права особам на правову допомогу на стадії досудового розслідування. Закон набув чинності лише з 2010 року. До запровадження такої норми у законодавстві не було встановлено процедури надання правової допомоги особам під час досудового розслідування, проведеного правоохоронними органами. Однак осіб в обов'язковому порядку потрібно було ознайомити з їхніми правами до проведення слідчих дій, зокрема про права захищати себе особисто або використовувати юридичну допомогу захисника, про зобов'язання правоохоронних органів усі твердження та заяви сформувати та подати як докази. 29 січня 2002 року у приміщенні виставкового залу заявника, де він перебував на той момент, було здійснено пограбування, про вчинення якого були повідомлені правоохоронні органи, на думку яких, пограбування було інсценовано. 1 лютого 2002 року представники поліції провели допит заявника без участі захисника. Під час допиту заявник категорично заперечував вчинення будь-яких правопорушень і пояснив, що чотири особи в'їхали в приміщення, зв'язали його та вкрали гроші. 2 лютого 2002 року заявника та його співробітника А. Ф. було доставлено до Суду магістратів (суду кримінальної юрисдикції), відповідно до положень законодавства їм було пред'явлено обвинувачення у вчиненні декількох злочинів, зокрема у наданні неправдивих показань, інсценуванні злочину, шахрайстві. 30 червня 2003 року рішенням суду, залишеним без змін постановою суду апеляційної інстанції від 2 квітня 2004 року, А. Ф. було визнано винним в інсценуванні злочину. 19 травня 2006 року співробітник заявника дав свідчення у кримінальному провадженні, порушеному

	проти заявника. 23 січня 2007 року Суд магістратів (суд кримінальної юстиції) на підставі доказів у матеріалах справи ухвалив виправдувальний вирок щодо заявника. Рішення суду ґрунтувалося на фактах висунення двох діаметрально протилежних версій подій злочину (заявника та його співробітника), тому існували обґрунтовані сумніви вини заявника. 6 лютого 2007 року Генеральний прокурор оскаржив рішення Суду магістратів до суду апеляційної інстанції. Рішенням суду апеляційної інстанції від 21 червня 2007 року частково змінено рішення Суду магістратів і визнано заявника винним в інсценуванні злочину, відповідальність за вчинення якого передбачено частиною 2 статті 110 Кримінального кодексу Республіки Мальта. 15 червня 2011 року заявник подав заяву до Цивільного суду (Перша Палата) у межах конституційної юрисдикції, стверджуючи про порушення права, гарантованого статтею 6 Конвенції, оскільки ухвалене рішення суду апеляційної інстанції ґрунтувалося на його твердженнях, сформованих та поданих до суду без участі захисника на стадії досудового розслідування. Рішенням суду від 29 жовтня 2012 року скарги заявника було відхилено. Суд констатував відсутність порушення його права на участь захисника на стадії досудового розслідування. 16 листопада 2012 року заявник подав до Конституційного суду апеляційну скаргу на рішення Цивільного суду (Перша Палата). Рішенням Конституційного Суду від 5 квітня 2013 року відхилено скаргу заявника, оскільки, ураховуючи усталену практику суду конституційної юрисдикції, для встановлення факту порушення права особи на захист має бути доведено рівень небезпеки та заподіяння шкоди особі, зокрема під час проведення слідчих дій. Конституційний Суд констатував факт недоведеності заявником порушення його права.
Констатоване порушення (стаття):	Судом не встановлено порушення пунктів 1 та 3 (c) статті 6 Конвенції.